tioners Regeringer om at enes om at anvende social, moralsk og økonomisk Tryk overfor ethvert Land, som griber til Vaaben i Stedet for at henvise sin Sag til Forhandling og Voldgift.

8. Folkets Kontrol med Udenrigspolitik.

Da Krig i Almindelighed ikke foraarsages af Folkets store Masser, som ikke ønsker den, men af Grupper, der repræsenterer Sær-Interesser, hævder denne internationale Kvindekongres, at udenrigspolitiske Spørgsmaal maa underkastes Folke-Kontrol, og erklærer, at den kun kan anerkende det System for folkeligt, som indbefatter samme Repræsentation af Mænd og Kvinder.

9. Kvinders politiske Frigørelse.

Da den forenede Indflydelse af alle Landes Kvinder er en af de stærke Magter til at forebygge Krig, og da Kvinder kun kan have fuldt Ansvar og virksom Indflydelse, naar de har samme politiske Rettigheder som Mænd, kræver denne internationale Kvindekongres politisk Valgret og Valgbarhed for Kvinder.

Internationalt Samvirke.

Herunder vedtoges en Række Resolutioner (10, 11, 12, 13, 14 og 15), som det vil føre for vidt her at gengive ordret. De vigtigste gik ud paa. a) at en tredie Haag-Konference skal sammenkaldes straks efter denne Krigs Slutning. — b) at Voldgiftsdomstolen i Haag og Haager-Konferencernes Omraade skal udvides til en permanent international Konference, og at Kvinder skulde deltage i regelmæssige Møder, der knyttes til Konferencen, — c) at Vaabenfabrikation skal under international Kontrol, idet Kongressen »i den private Vinding, som flyder af de store Vaabenfabrikker ser en mægtig Hindring for Afskaffelse af Krig«, — d) at der skal være Handelsfrihed (liberty of commerce) overalt, og alle Havne være aabne paa samme Betingelser for alle Nationer, — e) at det hemmelige Traktatsystem skal afskaffes m. m.

Børneopdragelsen og Fredstanken.

16. Denne internationale Kongres af Kvinder gør sig til ivrige Fortalere for Nødvendigheden af, at Børneopdragelsen ledes saaledes, at Børnenes Tanker og Ønsker føres i Retning af Idealet om varig Fred.

Kvinder og den kommende Fredskonference.

17. Denne internationale Kvindekongres anmoder indtrængende om, at den Konference, som skal udarbejde Fredsbetingelserne efter denne Krig, i den varige Freds, saavelsom i Civilisationens Interesse, vil udtale sig til Gunst for Nødvendigheden af, at Kvinder i alle Lande bliver politisk frigjorte.

18. Denne internationale Kvindekongres fremhæver energisk, at Folkerepræsentanter bør tage Del i denne Konference efter Krigen, og at der blandt dem bør findes Kvinder. —

Skridt som skal foretages i Anledning af de vedtagne Resolutioner.

19. Kvinders Stemme i Fredsafgørelsen.

Denne internationale Kvindekongres beslutter, at et internationalt Møde af Kvinder skal holdes paa samme Tid og Sted som Magternes Freds-Konference efter denne Krig med det Formaal at stille praktiske Forslag til denne Konference.

20 Sendebud til Regeringerne.

Denne internationale Kongres delegerer Sendebud til at forelægge de paa Kongressen vedtagne Resolutioner for Herskerne i de krigsførende og neutrale Lande i Europa, og til Præsidenten for de Forenede Stater — og til indtrængende at anmode Verdens Regeringer om at standse denne Blodsudgydelse og oprette en varig og retfærdig Fred.

Disse Sendebud skal være Kvinder fra saavel neutrale som krigsførende Lande, og skal udvælges af den internationale Komite for denne Kongres. De skal indgive Beretning om Resultatet af deres Mission til »Den internationale Kvinde-Komite for en varig Fred«, som et Grundlag for videre Optræden. —

Forhandlingerne.

Vanskelighederne ved Afholdelse af en Kongres af *denne* Art og under *disse* Forhold maatte staa klar for enhver, der paatog sig det Ansvar at deltage i den. Faa af os havde dog vist troet, at de skulde blive *saa* store, som Alverden ved, de blev. Kongressen delte sig meget hurtigt i to Retninger. Den ene tog særlig Sigte paa, at enhver af Kongressens Handlinger skulde tjene til at demonstrere den Styrke, der laa i selve Kongressens Afholdelse, og den modsatte sig derfor enhver officiel Udtalelse, der vilde stille Kongressens Magtesløshed overfor de nuværende Forhold til Skue. Den anden Retning, der havde den Opfattelse, at Kongressen burde optræde aktivt overfor Krigstragedien, var til en vis Grad berettiget til at tro, at dette havde været Meningen, idet der paa det foreløbige Program havde staaet en lige saa farlig som meningsløs Resolution, der forlangte af de krigsførende Magter, at de øjeblikkelig skulde slutte Vaabenstilstand og offentliggøre Fredsbetingelserne!

En saadan Indblanden sig i Dagens Politik, og i den aktuelle Krigsførelse vilde være taabelig af en Kongres som denne, og det blev de skandinaviske Lande, der, fast og enigt og efterhaanden med det store Flertal bag sig, førte Modstanden herimod. For de andre Landes Vedkommende havde begge Retninger baade Tilhængere og Modstandere; den Paastand, som har været fremme i danske Blade, og som gaar ud paa, at det skulde være en bestemt Stormagt, der havde dikteret sine i Kongressen deltagende Kvinder Forslaget om Vaabenstilstand og gjort deres Tilladelse til Deltagelse afhængig af deres Stilling hertil, er fuldkommen grebet ud af Luften.

Store var Uoverensstemmelserne og dobbelt stor derfor Kongressens Ære for, at disse jævnedes, at de intet Øjeblik kom til Orde for aabent Tæppe, men afgjordes i Komitéerne.

Resolution No. 3 var den, der i sin først foreslaaede Form krævede »øjeblikkelig Vaabenstilstand«, — den fik efter alvorlig Drøftelse i Resolutionskomiteen sin nuværende Form og fremlagdes for Kongressen af *Rosika Schwimmer*, Ungarn, støttet af *Th. Daugaard, Danmark*. Fra Holland stilledes Forslag om »Vedtagelse uden Debat«. Et Øjeblik efter faldt Præsidentens Hammer for at antyde, at Afstemningen var endt og Resolu-